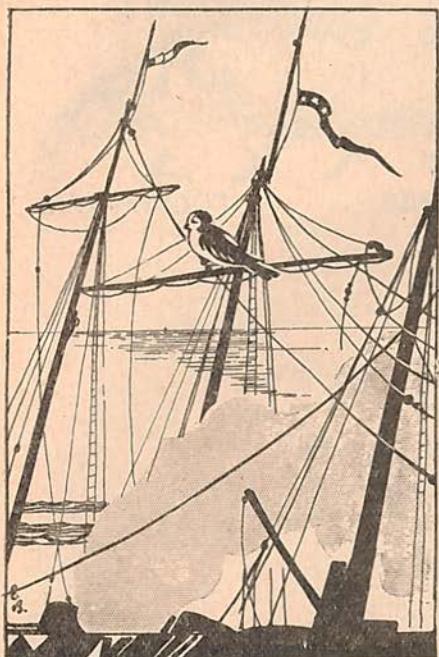

ИЗМАМЕНОТО ВРАБЧЕ

Мъничкото сиво врабче, дето бъше свило гнѣздо между клонето на оная вита ела, която се оглежда въ мъхнатото горско кладенче, снощи замина за Америка.

Вчера сутринта то се пробуди рано, разтърси криле, стжпи на едно тѣнко клонче и се залюлѣ. Гнѣздото потрепера и три тѣ му дечица подадоха на вънъ жълтитѣ си кљвки.

— Спете, пиленца, подрѣмнете още малко, додето росата се дигне. Азъ ще ида да ви уловя мухици.

Пилетата прибраха малкитѣ си главици въ гнѣз-

дото и тихо зачуруликаха.

Врабчето отлетѣ къмъ запустѣлата воденица, дето се е сгущила, срѣдъ върбала, кацна на комина и викна:

— Плащай данѣка, или ще те кљвна!

Топчестиятъ паякъ, който бъше разперилъ като рибаръ трежката си въ куминя, се показа съ една кошничка мухи и я подаде на врабчето.

— Утре пакъ! — викна врабчето, пое кошничката и отлетѣ. Като мина край една отжлкана гола полянка, то видѣ една гургулица, кацнала на една круша, чака.

— Кого чакашъ? — попито то.

— Чакамъ вълка и мечката. Тѣ ще докаратъ ей сега една кола снопи и; като овѣршеятъ и сметатъ житото, ще полегнатъ да се попосятъ, пѣкъ азъ ще си понапълня гушата.

Врабчето се затече къмъ гнѣздото си, изсипа мухитѣ въ отворенитѣ човки на рожбитѣ си и тозчасъ се върна